Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 5	1. Marts 1914	63. Aargang

Sabbatens Dag.

Af W. P. Monsen i »Millennial Star«.

(Sluttet.)

—

I 5. Mosebog (5 : 2—15) faa vi at vide, hvad det er for en Pagt, som Apostelen siger ikke var ubadlelig. (Se ogsaa 5. Mosebog, 4 : 12, 13.) „O Skræk!" raabe Nogle, „dersom de ti Bud ere ophørte, ville Folk jo blive Afgudsdyrkere; de ville stjæle, dræbe, bære falsk Vidnesbyrd osv. ustraffede." Tag den nu blot med Ro! Dersom den nye Pagt er bedre end den gamle, hvilket Paulus siger den er, vil den saa ikke bestemt forbyde disse Ting? Dersom den gamle Lov sagde: „Du skal ikke stjæle", og den nye Lov er bedre, vil den saa ikke strengt forbyde Tyveri? Gud lod ikke den gamle ufuldkomne Lov ophøre, før han tilfulde havde oprettet en ny og bedre. Den gamle Lov nøjedes med at forbyde Tyveri af Ejendele, Penge, Øxne og andre Kreaturer, men den nye Lov sagde: „Den, som stiger andensteds over, er en Tyv og en Røver." Den ene sagde: „Du skal ikke slaa ihjel", den anden: „Hver den, som hader sin Broder, er en Manddraber." (1. Joh. 3 : 15.) Den ene sagde: „Du skal ikke bedrive Hor"; den anden: „Den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte." Det første Bud lyder saaledes: „Du skal ikke have andre Guder for mig"; den højere Lov siger: „Een Gud og Alles Fader, som er over Alle og igjennem Alle og i Alle." (Eph. 4 : 6.) Den nye Lov imod Afgudsdyrkelse findes i Kolossi. 3 : 5: „Saa døder da de

jordiske Lemmer, Utugt, Urenhed, Brynde, ondt Begjær og Havesygen, som jo er Afgudsdyrkelse."

Vi kunne gjennemgaa alle Budene paa denne Maade, og vi ville finde dem fremsatte i den nye Pagt med den Forskjel, at de her hvile paa ædlere og mere ophøjede Principper end dem, der fandtes i den gamle Lov, „som ikke har fuldkommet Noget". Altsaa, dersom Loven vedrørende den gamle, jødiske Sabbat ikke er bleven tilbagekaldt, hvorfor straffer Gud saa ikke Overtræderne nu, ligesom han gjorde i gamle Dage, som meddelt i Neh. 13 : 15, 18? Eller, dersom det 3. Bud var af saa stor Vigtighed, hvorfor gjorde Jesus os da ikke med et eneste Ord bekjendte med dets store Betydning? Alle ærlige Kristne maa indrømme, at vor Herre kom for at „opfylde Loven" ved at give os „et bedre Haab", hvorigjennem Fuldkommenhed kunde opnaas. Paulus siger: „I ere tabte for Kristus, I, som retfærdiggjøres ved Loven; I ere faldne ud af Naaden." (Gal. 5 : 4.) Disse Ord indeholde i Sandhed en saa skarp Bebrejdelse, at de maa bringe Folk til at fatte Betydningen af Kristi store Sonoffer for Menneskeslægten.

Den gamle Lov omtales i Bibelen som „et Trældoms Aag", den nye som „Frihedens fuldkomne Lov".

Lærdommene i den første kristne Kirke faa større Vægt og Betydning ved, at de ere bragte i Udførelse, end gjennem deres Forkyndelse. Næsten enhver af Evangeliets Ordinancer bevises saa godt som udelukkende ved at henvise til den første kristne Kirkes Virksomhed, saaledes som den er meddelt i Bibelen, og dette tjener os som Exempler til Efterfølgelse. Den Beretning, som Bibelen indeholder om Ordinationer, Daabsmaaden, Haandspaalæggelse, de Syges Helbredelse osv., er ikke af mere Værdi for Kirken end Beretningen om den Maade, hvorpaa de første Kristne helligholdt Sabbaten.

„Derfor, om Nogen er i Kristus, da er han en ny Skabning; det gamle er forbigangent, se, det er blevet nyt." (2. Kor. 5 : 17.) Jesus siger, at „Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, og ikke Mennesket for Sabbatens Skyld. Derfor er Menneskesønnen Herre ogsaa over Sabbaten". (Mark. 2 : 27, 28.) Dette viser tydeligt, at Paulus havde Sabbatsdagen i Tankerne, da han skrev, at det gamle „er blevet nyt".

Efter sin Opstandelse viste Jesus sig for de elleve Disciple og gav dem Befaling til at gaa ud i Verden og forkynde Ordet for alle Folk „og lære dem at holde alt det, som jeg har befalet Eder". (Matt. 28 : 16—20.) Ingen vil vel vove at sige, at disse Disciple ikke udførte, hvad der var paalagt dem, og dog indeholder den hellige Skrift ikke et eneste Ord fra disse trofaste Mænd, hvorved det paalægges Folket at helligholde den gamle, jødiske Sabbat. Dersom de lærte Folket at overholde den første Dag i Ugen som Herrens Dag og at forene sig til Gudstjeneste paa denne Dag, da vilde dette kunne betragtes som Bevis

paa, at denne Lærdom var i Overensstemmelse med Herrens Ord; thi de vilde ikke lære Noget, som de ikke havde faaet Befaling til at lære enten af Kristus selv eller gjennem den Sandhedens Aand, som han lovede at sende dem. (Joh. 14 : 26.)

Ved at læse 1. Korr. 16 : 1, 2 med Eftertanke kunne vi se, at det var befalet Menigheden i Galatien saa vel som i Korinth at helligholde den første Dag i Ugen. De Hellige i Kolossæ vare blevne belærte om at helligholde en bestemt Dag i Ugen som Sabbat, hvilket var Gjenstand for Befolkningens Mishag. Disse Folk holdt uden Tvivl fast ved den gamle Lov og vare ikke blevne meddelagtige i det „bedre Haab", hvorfor de betragtede de Hellige som Overtrædere af Sabbatsloven. Paulus giver dem følgende Lærdomme: „Han tilgav os alle vore Overtrædelser og udslettede det imod os rettede Gjældsbrev med dets Befalinger, hvilket gik os imod, og han har taget det bort ved at nagle det til Korset... Lad derfor Ingen dømme Eder for Mad eller for Drikke, eller i Henseende til Højtid eller Nymaane eller Sabbat." (Kolo. 2 : 13—16.)

Lad os nu se, hvorledes de Helliges Stilling var med Hensyn til Sabbaten, begyndende med den opstandne Frelsers Anerkjendelse af den første Dag i Ugen som Herrens Dag — en Dag bestikket til Gudstjeneste.

Paa den første Dag i Ugen fuldbragte Jesus den Gjerning, som Faderen havde bestikket ham til (Es. 42 : 1—9; 61 : 1—3), og gjorde sig rede til at „fare op til min Fader og Eders Fader og til min Gud og Eders Gud" (Joh. 20 : 17), hvorfor det ogsaa var naturligt, at „Ordet, som var hos Gud og var Gud", og som var hos Gud „i Begyndelsen", skulde indstifte en Hviledag, naar hans Gjerning var endt, ligesom Gud gjorde til Minde om, at hans Skaberværk var fuldendt. Dette var sikkert i Apostelens Tanker, da han skrev til de hebraiske Hellige: „Thi den, som er gaaet ind til hans Hvile, ogsaa han har faaet Hvile fra sine Gjerninger, ligesom Gud fra sine." (Heb. 4 : 10.)

Johannes siger (Joh. 20 : 19): „Da det nu var Aften paa den samme Dag, den første Dag i Ugen, og Dørene der, hvor Disciplene opholdt sig, vare lukkede af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem, og han siger til dem: „Fred være med Eder!" Sabbatisterne komme her med en Indvending og sige, at „Disciplene vare forsamlede af Frygt for Jøderne og ikke til Gudstjeneste". Maaske de vare, men ved at læse dette Vers faar man det Indtryk, at Dørene vare lukkede af Frygt for Jøderne, og ikke, at Disciplene vare forsamlede paa Grund af denne Frygt. Endvidere: Havde de ikke denne Frygt for Jøderne paa enhver anden Tid og paa en hvilken som helst anden Dag end den første Dag i Ugen? Svaret er selvindlysende, men lad os paany gaa til Skriftens Ord. Thomas, en af de Tolv, var ikke tilstede, da Jesus viste sig første Gang, og da de fortalte ham om den

opstandne Herre, vilde han ikke tro det. „Og otte Dage efter vare hans Disciple atter inde, og Thomas med dem. Jesus kommer, da Dørene vare lukkede, og han stod midt iblandt dem og sagde: „Fred være med Eder!" Ingen Fretteſættelſe, fordi de ikke havde forſamlet ſig Dagen før. En eller anden vil maaſke ſige: „Otte Dage fra hans første Beſøg vil ſige, at hans andet Beſøg var paa den anden Dag i Ugen." Lad os afgjøre dette ved at underſøge, hvorledes Kriſtus ſelv beregnede Tiden. Opſtandelſen ſkulde efter Kriſti egne Ord foregaa paa den tredie Dag efter Korsfæſtelſen, der fandt Sted paa den ſjette Dag i Ugen — paa Beredelſens Dag i Paaſken (Joh. 19 : 14), og Paaſken faldt altid paa en Sabbat ſom allerede paaviſt i denne Artikel. Af ovenſtaaende Citater lære vi, at Opſtandelſen fandt Sted paa den første Dag i Ugen, hvilket var den tredie Dag efter Korsfæſtelſen. Lad os nummerere dem: Fredag, Beredelſens Dag, er den første, Lørdag, Sabbaten, er den anden og Søndag den tredie. Tælle vi derfor de otte Dage paa ſamme Maade, komme vi igjen til den første Dag i Ugen, paa hvilken han aflagde Diſciplene ſit andet Beſøg.

Vi have viſt, at Pinſefeſten kom 50 Dage efter Paaſken, og ved at forandre Sabbaten fra den 7. til den første Dag i Ugen vilde Pinſen falde paa den første Dag. „Og da Pinſefeſtens Dag kom, vare de alle endrægtigt forſamlede... og de bleve alle fyldte med den Helligaand, og de begyndte at tale i andre Tungemaal, efter hvad Aanden gav dem at udſige." (Ap. Gjer. 2 : 1, 4.) Den Helligaand udgødes i ſaa rigt et Maal, og Apoſtlernes Forkyndelſe var ſaa overbeviſende, at 3000 Sjæle tillagdes Menigheden paa denne Dag. Kunne vi forlange noget større Bevis paa, at Gud anerkjendte den første Dag i Ugen ſom en Dag til Gudsdyrkelſe? At den første kriſtne Menighed ſamledes til Gudstjeneſte paa den første Dag i Ugen beviſes tydeligt fra Ap. Gjer. 20 : 7: „Men paa den første Dag i Ugen, da vi vare forſamlede for at bryde Brødet, ſamtalede Paulus med dem, da han den næſte Dag vilde reiſe derfra, og han blev ved med at tale indtil Midnat." Hvem vil beſtride, at disſe trofaſte Herrens Tjenere lærte Folket „at holde alt det, ſom Herren havde befalet dem"?

Pladſen tillader ikke at anføre ret mange Citater fra kirkehiſtoriſke Forfattere, der bære Vidnesbyrd om, at de første Kriſtne betragtede den første Dag i Ugen ſom den nye Sabbat; men jeg vil dog citere to højtagtede Autoriteter, hvis Udtalelſer have ſtor Betydning ved Drøftelſen af dette Spørgsmaal. Dr. Mosheim ſiger, idet han beſkriver Tilſtanden i Menigheden i det første Aarhundrede: „I det første Aarhundrede forſamlede de Kriſtne ſig til Gudsdyrkelſe paa den første Dag i Ugen, den Dag, paa hvilken Kriſtus opſtod. Vi have nu uomſtødelige Vidnesbyrd om, at denne Dag af Apoſtlerne ſelv blev beſtemt til Guds-

dyrkelse og det i Følge det Exempel, som Menigheden i Jerusalem viste." (Mosheim, 1. Bd., Side 110.)

En anden Forfatter siger: „Disciplenes Møder hver ottende Dag have som et Bevis saa meget større Vægt derved, at der kun indirekte hentydes til dem. Ugens Længde og Benævnelsen af denne Dag for at skjelne mellem den og den gamle Sabbat ere Kjendsgjerninger, der ikke tillade nogen anden Forklaring, og al Tvivl forsvinder, naar vi læse Pauli tydelige Hentydning til Disciplenes Møde paa den første Dag i Ugen og hedenske saavel som kristne Forfatteres Vidnesbyrd angaaende denne Dags Overholdelse i den første kristne Kirke. Da Johannes henrykkes i Aanden paa Øen Patmos, og Kristus aabenbarede sig for ham og viste ham, „hvad der skulde ske herefter", kalder han Dagen, hvorpaa dette Syn fandt Sted, for „Herrens Dag" — det Navn, hvormed denne Dag altid har været betegnet i Menigheden." (Students Ecc. Hist., Bd. 1, Side 22.)

Ikke mindre vigtige ere Herrens Aabenbaringer om dette Emne, der ere givne i vore Dage. Hvorsomhelst der findes Hellige, er det nødvendigt for dem at samles til offentlig Gudstjeneste for d e r at opsende deres Bønner og Taksigelser til Herren i Hjertets Enfoldighed og for at nyde af Sindbillederne paa vor Forløsers brudte Legeme og udgydte Blod. Den Dag, som Herren har bestikket til Gudstjeneste, burde respekteres og helligholdes paa den Maade, som han har befalet os; ikke som en Dag til Morskab og Fornøjelser; ikke som en Dag, tilbragt i hjemlig Uvirksomhed uden Omgang med Trosfæller, men som en Dag, hvor vi kunne mødes med hinanden og modtage aandelig Føde, blive opbyggede og styrkede og forny vore hellige Pagter med ham, der har Magt til at frelse, og hvis Hensigt det er at velsigne os. De Sidste-Dages Hellige behøve ikke at lade sig forurolige af Syvende-Dags Agitatorer; thi Gud staar ved Roret i denne Kirke, og han leder og styrer dens Kurs. Vi have modtaget en „Salvelse fra oven" som omtalt i 1. Joh. 2 : 27: „Og den Salvelse, som I fik af ham, bliver i Eder, og I have ikke nødig, at Nogen skal lære Eder; men saaledes som hans Salvelse lærer Eder Alt, er det ogsaa sandt og er ikke Løgn, og som den har lært Eder, skulle I blive i ham."

Herren aabenbarede sin Villie angaaende Sabbatsdagen den 7. August 1831, hvilket er 13 Aar før Syvende-Dags' Bevægelsen udsprang af vor Tids religiøse Rugemaskine. Det Følgende er et Brudstykke af denne Aabenbaring:

„Du skal bringe Herren din Gud et Offer i Retfærdighed, nemlig et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand. Og paa det at Du mere fuldkommeligen maa kunne holde Dig ubesmittet af Verden, skal Du gaa til Bedehuset og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag; Thi sandelig, denne er en Dag, der er bestikket Eder til Hvile fra Eders

Arbejde til at tilegne den Allerhøjeste Eders Andagt. Ikke desmindre skulle Eders højtidelige Løfter gjøres i Retfærdighed hver Dag og til alle Tider; men kom i Hu, at paa denne Herrens Dag skal Du ofre dine Gaver og dine Sakramenter til den Allerhøjeste, og bekjende dine Synder for dine Brødre og for Herren. Og paa denne Dag skal Du Intet bestille uden at tillave din Føde i Hjertets Enfoldighed, at din Faste maa være fuldkommen; eller med andre Ord, at din Glæde maa være fuldkommen." (Pagtens Bog, 59 : 8—13.)

Heraf se vi, at Herren har anerkjendt og bestikket den første Dag i Ugen — Herrens Dag — til Gudsdyrkelse for de Sidste-Dages Hellige, den samme Dag, som de forrige Dages Hellige helligholdt.

„Mormonismens Indflydelse" i Verden.

Er det muligt i Dag at finde nogle synlige Frugter i Verden af Forkyndelsen af Jesu Kristi Evangelium, almindelig kaldet „Mormonismen"? Et saadant Spørgsmaal er fuldtud berettiget, naar man erindrer, at det snart er Hundrede Aar, siden Profeten Joseph Smith havde sit første Syn.

Ved at betragte Religionssamfundenes Dogmer og Læresætninger vil selv en overfladisk Jagttager lægge Mærke til, at der er foregaaet en stor Forandring, siden Kirken blev organiseret. Især er dette Tilfældet med saadanne Lærdomme som Forudbestikkelsen til Frelse eller Helvedes evige Ild, Retfærdiggjørelse ved Tro og Menneskets Slægtskabsforhold til Gud. Angaaende Myndigheden til at forvalte Kirkens Embeder og udføre dens Ordinancer gjør der sig ligeledes en hel anden Opfattelse gjældende.

Ingen forkynder længere den Lære, at Gud til sin egen Forherligelse havde forudbestemt nogle af sine Børn, deri indbefattet uskyldige Spædebørn, til at pines for evigt i „Ildsøen". Kun meget faa af Kristendommens Forkyndere synes i vore Dage at kjende noget til denne „Sø". De foretrække at frigjøre sig for, hvad der var Rettroenhed for halvtreds Aar siden, ved at skubbe sig ind under den aldeles uholdbare Theori, at Bibelen kun er et Menneskeværk, hvis Forfattere og Skribenter ikke vidste bedre. Ingen paastaar længere, at den blottte Bekjendelse er tilstrækkelig til Frelse. Alle have en mere eller mindre tydelig Forstaaelse af, at evig Ophøjelse er afhængig af ærlig, personlig Stræben efter at adlyde Guds Love, vejledede af en sand og oprigtig Tro paa ham. Meget faa gjøre Fordring paa at have guddommelig Myndighed, fordi det nye Testamente beretter om, at de første Tolv modtoge en saadan Myndighed. Fornuftigere og mere bibelske Synsmaader gjøre sig gjældende med Hensyn til disse og mange andre Lærdomme.

Set fra et moralsk Standpunkt er der ogsaa sket store Forandringer. Der var en Tid, da Banden og Sværgen betragtedes som Tegn paa Mandighed og som nundværlig i Samtaler og Diskussioner. Det fortælles om en engelsk Præst, at han ved Aabningen af en Konference, i hvilken nogle civile Affærer skulde behandles, og hvor en Mængde høje Statsembedsmænd vare tilstede, gjorde den Bemærkning, at der kunde spares megen Tid ved at gaa ud fra den Forudsætning, at Alt var forbandet. Ved at forudsætte dette, sagde han, vilde det ikke være nødvendigt at gjentage det i hver Sætning. Saa almindelig var denne stygge Vane i alle Samfundslag. Ingen, som i vore Dage gjør Fordring paa Dannelse og Kultur, finder det nødvendigt at udstyre sin Tale med saadanne Ord og Udtryk.

Der var en Tid, da overdreven Nydelse af Spiritus var almindelig saavel i det fine Selskab som blandt de lavere Klasser. Det var ingen Skam at blive fuld. Digterne sang til Bakkus' Ære, og Guden blev dyrket overalt. I vore Dage er Afholdsbevægelsen bleven almindelig, og i hele Verden kæmpes der for Alkoholens Afskaffelse som Nydelsesmiddel. Brændevinskjælderen anses med Rette for at være et Arnested for Forbrydelser. Mange Nationers Overhoveder og højeste Embedsmænd vise Borgerne et følgeværdigt Exempel i Retning af Maadehold, endog total Afholdenhed.

Der var en Tid, da hver Storstad havde sine lovbeskyttede Utugtshuse, og de bleve erklærede for at være et nødvendigt Onde. I vore Dage er der kun faa Byer i Verden, hvor dette „Samfundsonde", som det kaldes, bliver beskyttet eller tolereret i politiske eller spekulative Øjemed. Der bliver hele Verden over gjort virkningsfulde Forsøg paa at foretage en grundig Hovedrengjøring og saa vidt muligt afskaffe dette Onde saavelsom dets frygtelige Følger i Form af Sygdomme og Død.

I social Henseende lægge vi ogsaa Mærke til stor Fremgang. Kvindens Stilling i Samfundet er nu meget forskjellig fra, hvad den var for halvtreds Aar siden. Den Gang vare Kvinderne udelukkede fra alle Stillinger og Embeder og fra næsten alle Livserhverv med Undtagelse af den lidet attraaværdige Stilling som Tjenestetyende, for ikke at sige Slave. Mændene korsede sig ved Tanken om, at en Kvinde kunde nedsætte sig som Sagfører eller Læge, og de højere Læreanstalter nægtede Kvinder Adgang. Nu have Kvinderne lige saa stor Frihed som Mændene til at vælge deres Livsstilling, og de politiske Fordomme imod dem forsvinde efterhaanden.

Børnene bliver der nu taget Vare paa som aldrig før i Verdens Historie. De ulykkelige Individer, de Aandssvage og Forbryderne, blive behandlede med en Medfølelse og Humanitet, der var noget ganske uhørt for halvtreds Aar siden. Selv hvor en Henrettelse bliver foretaget, sker det saa vidt muligt uden unødvendige Lidelser for Forbryderen. Hvilken

Forskjel fra den Tid, da Mænd og Kvinder, som havde forbrudt sig, bleve pinte og plagede paa utallige Maader. Hvilken Forskjel fra den Tid, da sindssyge Mænd og Kvinder bleve indestængte i Bure ligesom vilde Dyr og næsten piskede til Døde, naar de havde deres Sygdomsanfald!

Naar vi se paa Verden, saaledes som den er i Dag, og sammenligne den med, hvad den tidligere var, da kunne vi ikke andet end udbryde: „Hvilket Under Gud har gjort!" Og dersom det Spørgsmaal skulde blive stillet: „Paa hvilken Maade og ved hvilke Midler ere disse vidunderlige Forandringer iværksatte?" da svare vi uden Frygt for nævneværdig Modsigelse: „Ved Forkyndelsen af Jesu Kristi Evangelium."

Det er sandt, at Synd og Ugudelighed vedblivende gjøre sig gjældende; der herskер Uenighed mellem Nationerne og mellem de forskjellige Samfundsklasser; mange Lande ruinere sig ved kolossale Udgifter til Militærvæsenet; Uvidenhed og Overtro holde endnu mange Mennesker i Trældom; men til Trods for alt dette gaar Menneskeslægtens Forløsning fremad paa Grund af Evangeliets frelsende og ophøjende Indflydelse.

Mange kirkelige Embedsmænd maale deres respektive Sekters og Samfunds Fremgang med Antallet af nye Medlemmer. Vi foretrække at maale „Mormonismen"s Udvikling ikke alene efter Medlemsantallet, men snarere efter den vidunderlige Indflydelse, som Evangeliet, forkyndt og efterlevet af Kirkens Medlemmer, udøver i Verden.

»Deseret News«.

Tankesprog.

Har Du nogensinde tænkt paa:

At et venligt Ord sat paa Rente bringer en meget stor Procent af Kjærlighed og Tilfredshed?

At uagtet en kjærlig Tanke maaske ikke synes at blive paaskjønnet, saa har den dog gjort Dig bedre og stærkere?

At de smaa dagligdags Kjærlighedsgjerninger i Virkeligheden ere større end den ene store Handling udført een Gang om Aaret?

At dette altid at være høflig mod vore egne i Hjemmet ikke alene er Tegn paa god Opdragelse, men paa højere Dannelse?

At Du ved at bedømme Andre efter deres personlige Ydre og Klædedragt stempler Dig selv ikke alene som uvidende, men raa?

At det er uendeligt trættende for Folk at høre Dig vedblivende tale om Dig selv og dine egne Sager?

Søndag den 1. Marts 1914.

Til Kirkens Embedsmænd og Medlemmer!

Det er vort Ønske herved særligt at henlede Opmærksomheden paa en Artikel i dette Numer af „Stjernen", betitlet: „Præstedømmets Ære og Værdighed", skreven af Ældste James E. Talmage, Medlem af de Tolvs Quorum. Vi give denne Artikel vor hjerteligste Anbefaling og haabe, at den maa blive nøje overvejet af alle Kirkens Embedsmænd og Medlemmer saavelsom af vore Venner, der undersøge den gjengivne Kirkes Lærdomsprincipper, og som endnu ikke have forenet sig med os som Medlemmer af denne store Organisation, oprettet af Gud i denne Tidernes Fyldes Husholdning.

Præstedømmet bliver ikke givet til Mennesker som en Æresbevisning eller for at ophøje dem, men for at de kunne udføre Præstetjenesten blandt dem, hvor de ere kaldede til at virke. Lad os huske paa, at vor Herre og Mester efter sin lange Faste, da hans Legeme var udmattet og hans Kræfter vare udtømte i Faste og Bøn, modstod Fristerens Indskydelse til at bruge den Magt og Myndighed, han som Messias var i Besiddelse af, til at forvandle Stenene til Brød og stille sin Sult.

De af Gud givne Titler og Benævnelser, som ere af langt højere Værd end alle menneskelige Rangforordninger, og som ere forbundne med de forskjellige Embeder og Grader i det hellige Præstedømme, skulle ikke benyttes eller betragtes paa samme Maade som de af Mennesker opfundne Titler og Ordener. De ere ikke til Pynt eller Tegn paa Overlegenhed og Herredømme, men derimod Beskikkelser til i Ydmyghed at virke i den Herres Gjerning, som vi paastaa at tjene. De Skriftkloge og Farisæerne i gamle Dage higede efter at modtage Anseelse og Hæder fra deres Medmennesker, holdt af at blive hilste med Ærbødighed paa Torvene og i Gaderne og at blive tiltalte med vellydende Ærestiller. „Men", siger vor Herre til sine Disciple, „I skulle ikke lade Eder kalde Rabbi; thi een er Eders Mester, men I ere alle Brødre." (Matt. 23 : 1—8.)

Det er Sædvane iblandt os at bruge den udtryksfulde Tiltaleform „Broder" og den tilsvarende „Søster", hvorved vi tilkjendegive, at vi alle tilhøre den samme store Familie — Herrens Husfolk. Vi ere alle Brødre og Søstre, ikke nogle af os Herrer og andre Tjenere. Desuagtet skulle de, som ere valgte, beskikkede og opholdte i ansvarsfulde og ledende Stillinger, respekteres, og deres Embedshandlinger og Raad i alle saadanne Ting, der høre ind under deres specielle Kald, skulle annammes

og efterfølges; thi de handle ikke af og for sig selv, men som Herrens Repræsentanter paa Jorden.

Den for ofte gjentagne Benyttelse af Guddommens Navne, selv i vore Bønner, burde undgaas. Det Navn er helligt, og Herren vil ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forfængelig.

Lad os ved Benyttelsen af alle Navne og Titler, tilhørende det hellige Præstedømme, Kirken og Medlemmerne deraf, udvise den rette Forsigtighed og Ærbødighed.

Den heri omtalte Artikel har vor ubetingede Anerkjendelse og Anbefaling. Vi haabe, at dens Lærdomme, Raad og Forskrifter maa blive efterfulgte af ethvert Medlem af Kirken.

Salt Lake City, Utah, 7. Februar 1914.

Joseph F. Smith.
Anthon H. Lund.
Charles W. Penrose.
Kirkens øverste Præsidentskab.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste John Johannesen, som i 21 Maaneder har virket paa Island, samt Ældsterne Stanley A. Rasmussen og H. Harry Madsen fra Aarhus Konference ere løste med Tilladelse til at rejse til deres Hjem. Br. Rasmussen har virket som Konferencens Sekretær og Sangleder i omtrent to Aar. Disse Brødre forlade Liverpool den 4. Marts med Dampskibet „Victorian".

Forflyttelser. Ældste Ezra P. Jensen er forflyttet fra Bergens til Kjøbenhavns Konference, og Ældste Alfred Denstad er forflyttet fra Bergens til Trondhjems Konference.

Afløsning og Beskikkelse. Ældste James C. Bolander er løst fra at præsidere over Trondhjems Konference og Ældste Abel M. Poulsen beskikket til at indtage denne Stilling.

Foraarskonferencerne

ville i Aar blive afholdte paa følgende Datoer:

Aarhus	den	28.	og 29.	Marts.
Aalborg	„	4.	og 5.	April.
Kjøbenhavn	„	11.	og 12.	„
Kristiania	„	18.	og 19.	„
Bergen	„	25.	og 26.	„
Trondhjem	„	2.	og 3.	Maj.

Præstedømmets Ære og Værdighed.

Af Ældste James E. Talmage, en af de Tolvs Quorum.

Mange oplyste Mænd, som have undersøgt vor Lære, udtale deres Forbauselse over og Beundring for den fuldkomne Organisation, hvorpaa Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige hviler. En kritisk Jagttager, som benyttede meget af sin Tid til efter bedste Evne at studere Kirken, og som betragtede denne udelukkende som en menneskelig Institution, fremkom med følgende betydningsfulde Udtalelse, der var et Udtryk for Resultatet af hans Undersøgelser: „Mormonkirken er en glimrende Organisation under en ypperlig Ledelse."

Uden nogen Klasseinddeling af Medlemmerne i Gejstlighed og Lægmænd, uden nogen lønnede Præster eller professionelle Prædikanter, giver Kirken ethvert Medlem, som er villig og i Stand til at virke i Herrens Tjeneste, Noget at udføre. Meddelelsen af Præstedømmet er en Velsignelse, der ikke er forbeholdt nogle faa Foretrukne; enhver værdig Mand i Kirken kan tillidsfuldt tragte efter at modtage en Del af denne Myndighed. Bestikkelse til et hvilket som helst Embede i det hellige Præstedømmes Orden lægger tillige et vist Ansvar paa Modtageren personlig. Medens Enhver, som har modtaget denne guddommelige Kaldelse, er en Embedsmand i Kirken, er der desuden talrige officielle Stillinger af forskjellig Beskaffenhed, hvortil værdige Medlemmer ere kaldede og bestikkede. Selv i de forskjellige Quorummer, der hver især bestaar af Medlemmer, som ere ordinerede til det samme Embede i Præstedømmet, er der nødvendigvis præsiderende og administrerende Stillinger.

Præstedømme er den Magt og Autoritet, som Mennesker modtage til at handle i Guddommens Navn. Det er en Myndighed, som Ingen kan paatage sig efter eget Tykke. Det er en Gave, som kun kan modtages fra Himlen. „Og Ingen tager sig selv den Ære, men han kaldes af Gud, ligesom jo ogsaa Aron." (Heb. 5 : 4.)

Mennesker kunne danne Foreninger for og iblandt sig selv; de kunne oprette Selskaber og Institutioner og indsætte Embedsmænd til at varetage disses Interesser; Mennesker kunne indrette Regjeringssystemer, saasom Kommuner, Stater og Nationer, og fastsætte Regler for Vedtagelsen af Love og Vedtægter, hvorved Medlemmerne af disse Organisationer kunne styres. Alle Embedshandlinger af de retmæssigt indsatte Autoriteter indenfor deres Jurisdiktion ere bindende i den Udstrækning og i de Tilfælde, som Loven foreskriver. I alle de af Mennesker lovmæssigt oprettede Institutioner er der bemyndigede Embedsmænd, som maa anerkjendes og respekteres, om ikke for deres personlige Værd og Egenskaber, saa dog paa Grund af det Embede, de indtage. Hvis en saadan Anerkjendelse skyldes de af Mennesker oprettede Myndigheder,

hvilken dyb Ærbødighed burde der da ikke udvises imod det hellige Præstedømme, som indbefatter og repræsenterer en Myndighed, der staar langt over, hvad menneskelig Magt kan skabe eller erhverve.

Frelseren siger udtrykkeligt om de Tolv, som fulgte ham, at han havde udvalgt dem; deres høje Kaldelse havde de ikke selv taget eller tragtet efter at opnaa. (Se Joh. 15 : 16 og 6 : 70.) Kirken erklærer i vore Dage, „at en Mand for at være berettiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinancer maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordineres ved Haandspaalæggelse af dem, som selv ere bemyndigede af Gud".

Udnævnelse til et Embede i Kirken indbefatter vedkommende Persons Ordination eller Beskikkelse til denne Stilling; Ansvaret for hans samvittighedsfulde Udførelse af sit Kalds Pligter paahviler ham selv, og dette Ansvar kan han ikke undgaa og maa han ikke ringeagte. De Mænd, hvorigjennem Kaldet kom til ham; de, som udvalgte og maaske ordinerede ham; de, som præsidere over ham, fordi de have et højere Embede og Rang, ere lige saa ansvarlige for deres Handlinger, som han er for sine; Enhver skal en Gang aflægge et fyldestgjørende og selvstændigt Regnskab over det, der var ham betroet, en fuldkommen Beretning om sin Virksomhed eller sin Forsømmelse, om Brugen eller Misbrugen af de Tillidshverv og den Myndighed, som han har modtaget. Følelsen af det store Ansvar, der følger med et Embede, kan maaske undertiden blive delvis fordunklet af den Ære og Udmærkelse, som er uadskilleligt forbunden dermed. Dette burde dog ikke være Tilfældet. Aanden af ethvert Kald til at virke i Herrens Tjeneste er altid at være rede til Arbejdet; en Embedsmand er en Tjener for dem, som han er kaldet til at virke iblandt. Der er ingen Æresstillinger uden en Gjerning at udføre, ingen tomme Titler, ingen Rangforordninger i Kristi Kirke. Æresstillinger, Sinecurer, Indflydelse uden Ansvar, Titler, der ikke ere knyttede til Arbejde — alle disse Skygger af Noget, som ikke er, ere ofte tolererede som nødvendigt Tilbehør til menneskelige Institutioner; men den guddommelige Organisation og Regjeringsform er ikke befængt med saadanne Ting.

Titler, der betegne Rang og Værdighed, respekteres af Menneskene i Forhold til deres Betydning. Da de ere af menneskelig Oprindelse, kunne de benyttes saaledes, som Skik og Brug fordre. Det er ikke nogen Forbrydelse, ejheller er der noget særlig anstødeligt i at tiltale en Officer i Hæren eller Flaaden, en Dommer, Folkethingsmand, Doktor eller Professor med hans Titel, selv i almindelig Samtale. Dog byder Etiketten at være forsigtig og taktfuld i Brugen af høje Titler. I alle officielle Handlinger ere Titler, der udtrykke Rang og Stilling, gaaske paa deres Plads.

Ved Benyttelsen af de Titler, der tilhøre det hellige Præstedømme,

ere vi forpligtede til at udvise langt større Forsigtighed. Husk paa, at det højere Præstedømme siges at være „efter Guds Søns Orden", men blev opkaldt efter et Menneske: Melchisedek — „af Agtelse eller Ærbødighed for det højeste Væsens Navn, og for at undgaa at gjentage hans Navn for ofte". (Pagtens Bog, 107 : 2—4.)

Kirkens øverste præsiderende Embedsmand burde altid omtales og tiltales som „Præsident"; dette gjælder ogsaa Raadgiverne i det øverste Præsidentskab; thi hver af dem er en Præsident, saaledes som Herren har sagt (Pagtens Bog, 107 : 22, 24, 29); men det er ikke rigtigt i Almindelighed at omtale og i højeste Grad urigtigt at tiltale Kirkens Præsident som „Profet", „Seer" eller „Aabenbarer", uagtet disse ophøjede Titler ere knyttede til hans Gjerning og ligeledes tilhøre hans Raadgivere, hver enkelt af de Tolv og Kirkens præsiderende Patriark. Disse Titler betegne aandelige Embeder og Kaldelser og ere for hellige til at blive benyttede som almindelige Benævnelser. Titlen „Præsident" benyttes saavel i verdslige som i kirkelige Affærer og kan i kirkelig Henseende betragtes som et Udtryk for den udøvende Myndighed i Præstedømmet og ikke en særlig Del af selve Præstedømmet; den kan derfor benyttes, naarsomhelst det gjøres nødvendigt, hvor der tales om eller til Præsidenten over en Stav, Mission og Konference, eller Præsidenten over et Quorum, et Raad eller en anden Organisation.

Benævnelsen „Biskop" er ensbetydende med Præsident. Biskoppen er den præsiderende Embedsmand over det mindre eller aronske Præstedømme i sit Ward og endvidere Præsident over hele Wardet som en Organisation. Det er derfor ganske i sin Orden at omtale eller tiltale ham som Biskop, men det vilde være urigtigt i Almindelighed at anvende Titlen „Højpræst" til Trods for, at kun Højpræster for Tiden kunne virke som Biskopper i Kirken.

En Titel, der er særlig betydningsfuld og hellig, er „Apostel". Den er bleven givet af Gud og tilhører kun dem, som ere blevne kaldede og ordinerede til at være „særlige Vidner om Kristi Navn i hele Verden, og ere saaledes ved deres Kalds Pligter forskjellige fra de andre Embedsmænd i Kirken". (Pagtens Bog, 107 : 23.) Ordet „Apostel" stammer fra det græske »apostolos«, der betyder en Budbærer eller Udsending — „En, som er sendt". Det antyder, at den, som retmæssigt har modtaget et saadant Kald, ikke taler og handler for eller af sig selv, men som Repræsentant for en højere Magt, hvorfra han har modtaget sin Kaldelse. I denne Forstand betegner det en Tjener og ikke en Overordnet. Kristus selv kaldes dog en Apostel, hvilket hentyder til hans Gjerning i Kjødet (Heb. 3 : 1), og denne Benævnelse er berettiget ved hans egne gjentagne Erklæringer om, at han kom til Jorden, ikke for at gjøre sin egen Villie, men sin Faders, som havde sendt ham.

Som det vil fremgaa heraf, er en Apostel væsentlig et Sendebud,

en Udsending eller Gesandt, men desuagtet er han iklædt stor Myndighed, og der er et stort Ansvar forbunden dermed; thi han taler i en anden Magts Navn, en Magt, der er større end hans egen — i hans Navn, hvis særlige Vidne han er. Naar en af de Tolv i Embedsmedfør bliver sendt til en Stav, en Mission eller en anden Afdeling i Kirken eller for at virke paa Steder, hvor Kirken endnu ikke har en Organisation, da optræder han som det øverste Præsidentskabs Repræsentant og har Ret til at benytte sin Myndighed til at udføre enhver Handling, der er nødvendig til Fremme af Guds Værk. Det er hans Pligt at forkynde Evangeliet, forrette dets Ordinancer og ordne Kirkens Affærer, hvorsomhelst han maatte blive sendt. Denne specielle Kaldelse er saa stor og hellig, at Titlen „Apostel" ikke skulde bruges letsindigt eller som en almindelig Tiltaleform, naar der tales om eller til levende Mænd, der ere kaldede til dette Embede. De tolv Apostles Quorum eller Raad, saaledes som det findes i Kirken i Dag, kan bedre omtales som „de Tolvs Quorum" eller „de Tolvs Raad" eller blot „de Tolv", end som „de tolv Apostle", undtagen ved saadanne særlige Lejligheder, hvor dette Udtryk gjøres nødvendigt. Titlen „Apostel" skulde ikke benyttes foran Navnet paa noget Medlem af de Tolvs Raad, men de skulde omtales eller tiltales som „Broder...", eller „Ældste...", og naar det er nødvendigt eller ønskeligt, som f. Ex. naar hans Nærværelse i en offentlig Forsamling tillyses, kan en forklarende Sætning tilføjes saaledes: „Ældste..., en af de Tolvs Quorum".

Ny Aabenbaring siger udtrykkelig, at „en Apostel er en Ældste". (Pagtens Bog 20 : 38, sammenlign med 2. og 3. Vers i samme Kapitel.) Saaledes er enhver Person, som er ordineret til det højere eller melchisedekske Præstedømme, en Ældste uden Hensyn til, hvilke hans specielle Embeder i dette Præstedømme ere. Vi bruge ikke, og skulle heller ikke bruge, Ordene „Højpræst" eller „Halvsjerds" som Titler foran Navnene paa dem, der ere kaldede til disse Embeder. Betegnelsen „Ældste" er saa godt som altid tilstrækkelig, og selv denne burde benyttes med Forsigtighed og Ærbødighed. Brødre, som virke i Missionsmarken, kunne udmærket godt til daglig Brug erstatte Ordet „Ældste" med „Broder", men i offentlige Forsamlinger og i vor Literatur, hvor det er nødvendigt at henvise til Vedkommendes Stilling eller Autoritet, er det rigtigt at benytte Titlen „Ældste". Den samme Forsigtighed burde udvises overfor alle Præstedømmets Titler og Benævnelser. Selv om en Mand bliver ordineret til det høje og ærefulde Embede: „Patriark", er han dog vedblivende en Ældste, og denne særlige Kaldelses Titel: „Patriark" skulde ikke benyttes til Hverdagsbrug.

Hvad her er sagt angaaende det hellige Præstedømme og den Respekt, som bør udvises overfor de Navne og Titler, der høre til det, gjælder for en stor Del baade for Kirken som et Hele og for dens enkelte

Medlemmer. Navnet paa den Kirke, vi tilhøre, er meget betydningsfuldt: „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige". Den indeholder en Tilkjendegivelse af den Særstilling, som denne Organisation paastaar at indtage iblandt Nutidens talrige Kirker og Religionssamfund. Uagtet dette Navn er givet ved Aabenbaring (Pagtens Bog 115 : 2, 3), burde det dog benyttes paa en saadan Maade, at der vises vor Frelsers hellige Navn skyldig Ærbødighed. Det er at foretrække i Almindelighed at sige „Kirken" i Stedet for at benytte den hele Titel; men i saadanne Tilfælde, hvor Tvetydighed og Uvished kan opstaa om, hvilken Kirke der hentydes til, er hele Navnet naturligvis fuldt ud berettiget. Medlemmerne kaldes „Sidste-Dages Hellige", og dette er et helligt Navn. En Person, som kaldes en „Hellig", er en saadan, som er beskikket, eller som har udskilt sig fra dem, hvis Tro og Gudsdyrkelse er anderledes end hans. Det er mere passende at bruge Benævnelsen „Medlemmer af Kirken" end Udtrykket „de Hellige" undtagen i saadanne særlige Tilfælde, hvor det sidste Udtryk er nødvendigt.

Ethvert Medlem af Kirken og i Særdeleshed Enhver, som har modtaget Præstedømmet, burde i Ydmyghed og Oprigtighed stræbe efter at gjøre sig værdig til den hellige og betydningsfulde Titel, som tilhører hans Embede og Stilling. Selve Titlen skulde holdes i Ære, og det Embede, som den er et Udtryk for, burde betragtes som helligt.

Kjærlighed.

Kjærlighed er det smukkeste Ord i alle Sprog, fordi det betyder mere end alle andre Ord. Det er Livets Grundvold; det er Noget, der føles uden at kunne forklares — Noget, der vides uden at kunne ses. Kjærlighed er altid virksom.

Kjærligheden er evig.

Det kraftigste Argument, der nogensinde er fremført for Tro paa Gud, er det, der indeholdes i Ordene: „Gud er Kjærlighed".

Kjærligheden er altomfattende.

Elsk et Menneske, og Du gjør med det samme dette Menneske til din Ven, saa at han maaske vil nedlægge sit Liv for Dig; elsk en værdig Sag, og denne Sag bliver straks dit højeste Livsmaal, saa at Du gjerne ofrede dine skjønneste Drømme paa dens Alter; elsk dit Arbejde, og det simple, trivielle og ensformige i Livet vil forsvinde, ligesom Duggen forsvinder for den opgaaende Sols Straaler.

Kjærligheden er uegennyttig.

Hvis der endnu er Kjærlighed tilbage, er der ogsaa Haab, og ligegyldig hvilke Ulykker der indtræffe, saa ere Lykkens og Velsignelsens Livsspirer tilstede og ville bryde frem og bære Frugt. Dersom Nogen

endnu elsker Dig, eller Du endnu elsker Nogen, maa Haabløsheden hos Dig tilsidst dø. Thi Kjærlighedens Lys er Livets Lys, fordi:

Kjærligheden er Livet.

Elsk dine Venner; elsk dit Arbejde og din Lod i Livet; elsk Naturen; elsk Alt, der er til; thi bag ved Alt, hvad der er til, er der en guddommelig Hensigt — selve Kjærlighedens Gjenskin.

Kjærlighed er Alt! George Matthew Adams.

Et eneste kjærligt Ord.

En ung Pige mødte en Dag sin aldrende Tante og sagde i Forbigaaende, idet hun lagde sin Haand kjærtegnende paa Tantens hvide Hoved: „Hvor dit Haar dog er smukt, Tante Marie!"

Disse ligefremme Ord spredte en Glædesrødme over Tantens rynkede Ansigt, og der var en lykkelig Klang i hendes Stemme, da hun svarede paa denne lille Kompliment.

En ung Mand sagde en Gang til sin Moder: „Du skulde have set Tante Esther i Dag, da jeg sagde til hende: „Hvor den Kjole, Du har paa, dog er nydelig, og hvor Du ser godt ud i den." Hun blev saa glad, at hun var nær ved at græde. Jeg anede ikke, at saa lidt kunde glæde saa meget."

„Jeg tror ikke, at nogen Kage nogensinde vil smage mig saa godt som dem, Du plejede at bage, Moder", sagde en Mand en Dag, og det rørte ham dybt at se Moderens øjensynlige Glæde over hans Ord. Det bragte ham til at huske paa, at han i Aarevis ikke havde tænkt paa at udtale sin Paaskjønnelse af de Tusinde Behageligheder, som hendes Flid og Kjærlighed havde fyldt hans Barndom og Ungdom med.

Rettelse.

Sidste Nr. af „Stjernen" er paa Forsiden betegnet som Nr. 9 istedetfor Nr. 4, hvilket bedes rettet for at undgaa Vanskeligheder ved Indbindingen.

Indhold:

Sabbatens Dag 65
„Mormonismens Indflydelse" i Verden 70
Tankesprog 72
Redaktionelt:
Til Kirkens Embedsmænd og Medlemmer! 73
Missionsnyheder 74
Foraarskonferencerne 74
Præstedommets Ære og Værdighed 75
Kjærlighed 79
Et eneste kjærligt Ord 80
Rettelse 80

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)